

1

Lumihiutaleet kieppuivat tuulessa illan pimeydessä.

Noustessaan taksista hän kompuroi. Poliisiaseman sisäänkäynnin edessä odotti poliisipusakkaan pukeutunut tekninen rikostutkija. Hän näytti heille tietä sisään. He kulkivat päivystäjien toimiston läpi ja sitten pitkin hämärää käytävää, kunnes astuivat takaovesta ulos henkilökunnan parkkipaikalle.

Ruumishuone nökötti huomaamattomana tontin peränurkassa. Se oli pieni, ikkunaton parakkirakennus. Ilmanvaihtokoneen matala humina kertoi, että sisällä oli ruumis. Tekninen rikostutkija avasi oven lukosta ja astui syrjään. *Odotan täällä.* Sellaisen pidättyväisen katseen mies heihin loi.

Hän oli unohtanut jopa rukoilla.

Mikami Yoshinobu työnsi oven auki. Saranat kirskuivat. Kresolin haju hulmahti pistävänä silmiin ja nenään. Hän tunsu takin kankaan läpi kuinka Minakon sormet kiristyivät hänen käsivartensa ympärille.

Kattovalaisin teki huoneen häikäisevän kirkkaaksi. Vyötärönkorkuiselle tutkimuspöydälle oli levitetty sininen muovipeite, jolla lepäsi valkoisella lakanalla peitetty ruumis. Liian pieni aikuiseksi, mutta ei kuitenkaan enää lapsikaan, vaan jotain epä-määräistä siltä väliltä; kohouma joka sai Mikamin vavahtamaan.

Ayumi.

Hän nielaisi nimen väkisin alas. Tuntui siltä kuin sen lausuminen ääneen olisi muuttanut pöydän ruumiin heidän tyttärensä ruumiiksi.

Hän kohotti valkoista kangasta.

Hiukset... otsa... suljetut silmät... nenä... huulet... leuka...

Tytön kalvakkaat kuolinkasvat paljastuivat kankaan alta.

Jäinen ilma liikahti kevyesti kun Minako painoi otsansa Mikamin olkaa vasten. Kyynärpäätä tiukasti puristaneiden sormien voima hellitti.

Mikami katsoi ylös kattoon. Hän hengitti ulos pitkään, aina vatsan pohjasta asti. Ei tarvinnut tarkistaa kehon tuntomerkkejä. Matka luotijunalla D:n prefektuurista tänne oli kestänyt vaihtoehtoisesti neljä tuntia, mutta ruumiin tunnistaminen oli ohi sekunneissa.

Hukuttautumalla itsemurhan tehnyt tyttö. Sellaisen viestin he olivat saaneet ja säännäneet paikalle. Viestin mukaan tyttö oli löydetty lähiseudun suosta puolenpäivän jälkeen. Kastanjan väriset hiukset olivat yhä etäisen kosteat. Viidentoista tai kuudentoista, kenties vähän vanhempi. Ruumis ei näyttänyt olleen vedessä kovin pitkään. Kasvat eivät olleet lainkaan turvoksissa, vaan poskien ja nenän sirot piirteet ja viattomilta näyttävät huulet olivat kuin elävällä.

Se tuntui ironiselta. Juuri tuollaiset hauraat kasvat Ayumi olisi ehkä halunnut.

Siitä oli kolme kuukautta, mutta hän ei vielääkään pystynyt muistelemaan sitä kiihtymättä. Yläkerrasta Ayumin huoneesta kuuluneet äänet. Rajut tömähdykset kuin Ayumi olisi yrittänyt potkia lattiasta läpi. Pienen pieniksi siruiksi särkyvä peili. Ayumi kyyristyneenä pimeään huoneensa nurkkaan. Hakkaamassa nyrkeillä omia kasvojaan, yrittäen murskata ne, raapia ne rikki. *En halua tällaisia kasvoja. Haluan kuolla...*

Mikami painoi kämmenet yhteen rukoillakseen kuolleen tytön puolesta.

Tälläkin tytöllä oli epäilemättä vanhemmat. Tapahtui se sitten tänä iltana tai ehkä vasta huomenna, ennemmin tai

myöhemmin tytön perheen olisi kohdattava tässä paikassa tämä todellisuus.

”Mennään.”

Hänen äänensä oli käheä. Kuivuus oli takertunut kurkkuun.

Minako tuijotti tyhjyyteen eikä edes nyökännyt. Hänen ammottavat silmänsä näyttivät tahdottomilta ja tunteettomilta lasihelmiltä. Tämä ei ollut heidän ensimmäinen kertansa. Näiden kolmen kuukauden aikana he olivat nähneet jo kaksi jopa kuinkin Ayumin ikäisen tytön ruumista.

Lumisade oli vaihtunut rännäksi.

Pimeällä parkkipaikalla odotti kolme ihmishahmoa hengittellen suuria valkoisia huurupilviä.

”Niin, olipa hyvä, onneksi näin...”

Hyväntahtoisen näköinen kalpeaihoinen sivupoliisiaseman päällikkö hymyili vaivautuneesti ojentaessaan käyntikorttinsa. Virka-aika oli ohi, mutta hän oli yhä täydessä univormussa. Niin olivat myös hänen rinnallaan seisovat rikostutkintajaoksen päällikkö ja rikoskomisario. He olivat selvästi varautuneet osoittamaan kunnioitustaan, mikäli Mikamit olisivat tunnistanee tytön omakseen.

Mikami kumarsi syvään.

”Kiitos, että otitte meihin yhteyttä.”

”Älä turhia.”

Kaikkihan me olemme poliiseja. Poliisiaseman päällikkö jätti lopun sanomatta ja kääntyi sen sijaan kohti poliisiasemaa: ”Tulkaa toki sisälle lämmittelemään.”

Mikami tunsu pienen töytäisyn selässään. Katsahtaessaan taakse hän kohtasi Minakon anovan katseen. En halua viipyä täällä enää hetkeäkään pidempään, Minakon silmät rukoilivat. Mikamistakin tuntui samalta.

”Kiitos, mutta lähdemme tästä suoraan kotiin. Pitää ehtiä luotijunaan.”

”Älkää turhaan kiirehtikö. Voitte hyvin jäädä tänne yöksikin. Olemme järjestäneet yöpaikan valmiiksi.”

”Olen todella kiitollinen, mutta kyllä meidän pitää jo palata. Minulla on huomenna töitäkin.”

Mikamin mainitessa töistä poliisiaseman päällikkö vilkaisi kädessään olevaa Mikamin käyntikorttia.

Poliisitarkastaja Mikami Yoshinobu, viestintäpäällikkö, D:n prefektuurin poliisilaitos, pääpoliisiasema, hallintoyksikkö, sihteeristöjaos.

Poliisiaseman päällikkö nosti katseensa huokaisten.

”On varmasti rankkaa tehdä töitä toimittajien kanssa.”

”Jaa, no niin”, Mikami vastasi vältellen.

Mielessä välähti kuva riidanhaluisista toimittajista, jotka hän oli jättänyt taakseen viestintätoimistoon. Hän oli ollut keskellä kiivasta väittelyä eräästä poliisitiedotteesta, kun puhelu ruumiin löytymisestä oli tullut. Mikami oli noussut ja lähtenyt paikaltaan mitään sanomatta, ja se oli ajanut Mikamin perhetilanteesta mitään tietämättömät toimittajat tyrmistyneen raivon valtaan. *Asia ei ole loppuun käsitelty! Pakenetko sinä, viestintäpäällikkö!*

”Oletko tehnyt viestinnän töitä jo pitkään?” poliisiaseman päällikkö kysyi myötätuntoisesti.

Muulla kuin pääpoliisiasemilla viestinnästä vastasi yleensä poliisiaseman varapäällikkö tai apulaispäällikkö, ja maakuntien pienillä sivupoliisiasemilla toimittajien tulilinjalle joutui poliisiaseman päällikkö itse.

”Aloitin keväällä. Käväisin tosin viestinnässä lyhyesti myös nuorempana.”

”Mutta olet kuitenkin tehnyt urasi hallinnossa?”

”En. Olin pitkään rikostutkinnan toisen jaoksen rikostutkijana.”

Tällaisellakin hetkellä se herätti hänessä tietyn annoksen ylpeyttä.

Poliisiaseman päällikkö nyökkäsi epämääräisesti. Heidän prefektuurissaankaan ei varmasti ollut koskaan käynyt niin, että rikostutkijasta olisi tullut viestintäpäällikkö.

”Toimittajat ottavat kaiketi puheesi vakavammin, kun sinulla on rikostutkintataustaa.”

”Kunpa ottaisivatkin.”

”Meilläkin on itse asiassa toimittajien kanssa hankaluuksia. Jotkut kirjoittavat ihan mitä huvittaa, samantekevää onko se totta vai ei.”

Poliisiaseman päällikön suu vääntyi happamasti ja sitten hän heilautti sama ilme yhä kasvoillaan kättä autotallin suuntaan. Päällikön mustan virka-auton valot syttyivät ja Mikami huolestui äkkiä. Taksi, jonka he olivat jättäneet odottamaan, oli kadonnut. Hän tunsu selässään taas töytäisyn, mutta jäi epäröimään. Tässä vaiheessa olisi ollut jo liian epäkohteliasta torjua paikallisten hyväntahtoisuus tilaamalla härkähäisesti sittenkin taksi.

Matka juna-asemalle ajettiin pimeässä.

”Tästä suosta se tyttö löydettiin”, apukuskin paikalla istuva poliisiaseman päällikkö innostui kertomaan kuin olisi odottanut tilaisuuttaan, kun pimeys auton ikkunan oikealla puolella tummui muuta maisemaakin mustemmaksi.

”Internet on kyllä vaikea paikka. Sieltä löytyy inhottava teksti nimeltään *10 parasta uutta itsemurhapaiikkaa*, johon tämäkin suo on listattu. Suolle on annettu siellä joku outo nimikin, olisiko ollut *Lupauksen suo*.”

”*Lupauksen suo*?”

”Jos suota oikein sillä silmällä katsoo, se näyttää sydämen muotoiselta. Tämänpäiväinen tyttö oli neljäs, joka kuolee sinne muka löytääkseen rakkauden seuraavassa elämässä. Vähän aikaa sitten yksi tyttö matkusti tänne varta vasten Tokiosta saakka. Ja kun sanomalehdet olivat ottaneet siitä kaiken irti, tänne ilmestyi vielä televisioryhmäkin.”

”Kuulostaa hankalalta.”

”Älä muuta sano. En käsitä miten he kehtaavatkin kirjoittaa tavallisten ihmisten itsemurhista. Jos sinulla on jotain neuvoja toimittajien käsittelemiseen, kuulisin oikein mielelläni.”

Poliisiaseman päällikkö jatkoi lörpöttelyään kuin hiljaisuutta peläten. Vilkkaasta keskustelusta ei kuitenkaan ollut toivoakaan. Mikami arvosti päällikön huomaavaisuutta, mutta ei jaksanut juuri vastailta.

Se oli ollut eri tyttö. Ei Ayumi. Silti Mikamin sydän oli yhtä raskas kuin tullessakin. Sen toivominen, ettei se olisi heidän lapsensa. Hän tiesi hyvin, että se oli sama asia kuin toivoa, että tyttö olisi jonkun toisen lapsi. Minako istui hänen vieressään jäykkänä, hievahtamatta. Olkapää, joka hipoi hänen omaansa, tuntui vielä tavallistakin hennommalta.

Auto kääntyi risteyksestä. Edessäpäin ilmestyi näkyviin häikäisevän kirkkaasti valaistu luotijuna-asema. Isolla aukealla aseman edessä oli useita patsaita. Ihmisiä ei juuri näkynyt. Mikami oli kuullut joskus aiemmin, että asema oli ollut poliittinen hanke, jota rakennettaessa ei ollut otettu huomioon aseman todellisia käyttäjämääriä.

”Ei tarvitse nousta autosta, siellä vain kastuu”, Mikami kii-rehti sanomaan poliisiaseman päällikölle. Hän oli saanut auton takaoven jo puoliksi auki, mutta poliisiaseman päällikkö ehti silti ulos ennen häntä. Päällikön kasvat punoittivat.

”Olen todella pahoillani, että aiheutin teille kärsimystä epä-varmoilla tiedoillani. Tytön pituus ja luomen paikka olivat niin lähellä, että ajattelin meidän ehkä löytäneen hänet. Antakaa anteeksi.”

”Älkäähän toki...” Mikami torjui pahoittelut. Päällikkö puristi lujasti hänen kättään.

”Kaikki kääntyy vielä parhain päin. Olen varma, että tyttä-renne voi hyvin. Hän löytyy aivan varmasti. Teillä on 260 000

liittolaista, jotka pitävät silmänsä auki tyttärensä varalta kaksikymmentäneljä tuntia vuorokaudessa.”

Mikami pysytteli syvässä kumarruksessa, kunnes poliisi-aseman päällikön etäännyttyä takavalot katosivat näkyvistä.

Minakon niska oli jäisestä sateesta märkä. Mikami kietoi kätensä hänen eteerisen hennon vartensa ympärille ja he lähtivät kävelemään kohti asemaa. Katse osui aseman edustan poliisikioskin valoihin. Kadulle oli istahtanut juopuneen oloinen vanhus, joka huitoi nuoren poliisikonstaapelin käsivarsia irti itsestään.

260 000 liittolaista.

Poliisi-aseman päällikkö ei ollut liioitellut. Sivupoliisi-asemat. Poliisikioskit. Pienet poliisin sivutoimipisteet. Ayumin kasvokuva löytyi maan joka ikisestä monesta ja monituisesta poliisin toimipisteestä. Kollegat, joita hän ei ollut koskaan edes tavannut, etsivät yötä päivää tarkkaavaisina ”yhden meistä” tytärtä. Poliisien perheyhteisö. Se antoi hänelle voimaa ja turvallisuuden tunnetta. Ei kulunut päivääkään, etteikö hän olisi kiittänyt onneaan siitä, että oli osa tuota väkivahvaa organisaatiota. Mutta silti...

Mikami hengitti sisään kylmää ilmaa.

Hän ei ollut osannut kuvitellakaan, että näin voisi käydä. Että organisaatioon tarrautumisesta tulisi hänelle heikkous.

Kuuliaisuus...

Toisinaan hänestä tuntui kuin hänen verensä olisi ollut kiehumaisillaan.

Se oli jotain, mistä hän ei voinut puhua Minakolle. Kadonneen tyttären löytäminen. Ainoan tyttären puristaminen elävänä syliin. Ei voinut olla mitään, mitä vanhempi ei voisi kestää sen vuoksi.

Asemalaiturin kaiuttimet kuuluttivat saapuvan junan.

Junassa oli silmiinpistävän paljon tyhjiä paikkoja. Mikami ohjaili Minakon istumaan ikkunan ääreen ja sanoi hiljaa: ”Niin

kuin poliisiaseman päällikkö sanoi, ei hänellä ole mitään hätää. Ayumi voi hyvin.”

”...”

”Hän löytyy pian. Älä huoli.”

”...niin.”

”Hänhän soittikin meille. Oikeasti hän haluaisi jo tulla takaisin kotiin. Kunhan sinnittelee ylpeyttään. Ennen pitkää hän vain putkahtaa kotiovelle.”

Minakon katse oli edelleen tyhjä. Siro profiili heijastui pimeään ikkunaan. Hän näytti lopen uupuneelta. Hänen ajatuksissaan ei ollut ollut sijaa meikeille tai kampaamoille. Mitäköhän hän olisi ajatellut, jos olisi tiennyt sen vain korostavan entisestään hänen luontaista kauneuttaan?

Myös Mikamin kasvot heijastuivat ikkunaan. Hänen silmänsä tuijottivat Ayumin haamukuvaa.

Ayumi oli kironnut isäänsä muistuttavia kasvojaan.

Hän oli kohdistanut vihansa äitinsä kauneuteen.

Mikami käänsi katseensa ikkunasta.

Tämä olisi ohimenevää. Vähän niin kuin tuhkarokko. Ennemmin tai myöhemmin Ayumi havahtuisi. Hän tulisi kotiin ja vain näyttäisi heille kieltä ihan kuin pikkutyttönä möhlittyään jotain. Juuri niin, eihän heidän tyttänsä mitenkään voinut tosisaan vihata vanhempiaan ja haluta aiheuttaa heille surua.

Juna tärisi.

Minako oli nojautunut Mikamin olkapäätä vasten. Hänen epäsäännöllinen hengityksensä kuulosti ehkä nukkuvan hengitykseltä, ehkä huohotukselta.

Myös Mikami sulki silmänsä.

Senkin jälkeen hänen suljettujen silmäluomiensa takana viipyi kuva tuosta junan ikkunasta, johon heijastui epäsuhtaiselta näyttävä aviopari.